

Hugp Bouter

Ware Levietendienst

Dienstplichtig tot dienen en tot dragen

'(...) van de Levieten, ieder die binnenkwam om de dienst van het dienen of de dienst van het dragen in de tent van ontmoeting te verrichten. (...) Zij zijn degenen van hen die geteld waren, zoals de HEERE Mozes geboden had'.

Numeri 4:46-49

Gods tent in de woestijn

Bij de voorbereidingen die volgens Numeri 1-10 voor de woestijnreis moesten worden getroffen, draaide eigenlijk alles om de plaats en het transport van de tabernakel, het draagbare heiligdom dat Mozes op Gods bevel had laten maken. Het bijzondere kenmerk van het volk Israël was immers dat God – die hen had verlost uit Egypte en Zichzelf aan hen had bekendgemaakt op de berg Sinaï – bij hen was en met hen meeging op de tocht naar het Beloofde Land.

Dat onderscheidde hen van alle andere naties, die de waarachtige en levende God niet kenden en de afgoden dienden. Omdat God een heilig God is – een verterend vuur, een eeuwige gloed –, kon Hij alleen op de grondslag van de verzoening te midden van Zijn volk wonen. Dat werd mogelijk gemaakt door de tabernakeldienst en de offerdienst die hiervan het centrum vormde.

In het tweede jaar na de uittocht vond er een telling plaats van alle strijdbare mannen 'in de woestijn Sinaï' (Num. 1:1,19). Deze telling vond plaats met het oog op de opstelling van de legerafdelingen in een wijde kring rondom de tabernakel: drie vendels aan de oostzijde, drie aan de zuidzijde, drie aan de westzijde en drie aan de noordzijde van de tent van ontmoeting.

De Leviëten werden niet samen met hen geteld, omdat zij de speciale zorg voor het heiligdom hadden. Zij moesten de tabernakel en al zijn gerei dragen en bovendien moesten zij zich direct rondom de tabernakel legeren. 'Dan zal er geen grote toorn op de gemeenschap van de Israëliëten komen' (Num. 1:53). De HEERE nam de Leviëten in plaats van alle eerstgeborenen van de Israëliëten, opdat zij Zijn eigendom zouden zijn en de dienst bij de tent van ontmoeting zouden verrichten.

De Leviëten werden vervolgens als helpers geschonken aan Aäron en zijn zonen, die uitsluitend het priesterambt moesten waarnemen. Mozes en Aäron en diens zonen legerden zich vóór de tabernakel aan de oostzijde en de drie Leviëtenfamilies – de Gersoniëten, de Kahathiëten en de Merariëten – resp. aan de westzijde, de zuidzijde en de noordzijde van de tabernakel.

De bedekking van de heilige voorwerpen

De Gersoniëten hadden de zorg voor alle tentkleden en gordijnen, de daarbij behorende touwen en de voorhangsels voor de ingangen. Aan de Merariëten was de zorg opgedragen voor de planken van de tabernakel, de balken, de pilaren, de voetstukken, de pinnen en de touwen daarvan. Maar de Kahathiëten waren verantwoordelijk voor 'het heilige', voor 'de allerheiligste dingen' in de tent van ontmoeting (Num. 3:28,32; 4:4). Hieronder moet men verstaan: de ark, de tafel van de toonbroden, de kandelaar, de altaren, het gereedschap dat nodig was voor de altaardienst, en het voorhangsel dat het heilige scheidde van het allerheiligste.

Deze heilige voorwerpen vielen in eerste instantie onder de zorg van de priesters, dus Aäron en zijn zonen, die bevoegd waren om het heiligdom te betreden en voor het aangezicht van God te verschijnen. Zij moesten de heilige voorwerpen bedekken met enkele dekkleden, de draagstokken aanbrengen, en het dienstgerei op een draagbaar plaatsen. Pas dan konden de Leviëten naar binnen gaan om volgens de aanwijzingen van de priesters hun schouders onder de draagbomen te zetten en zo het heilige mee te dragen te midden van de lange legeroptocht door de woestijn. Zij mochten de heilige voorwerpen echter zelf niet zien en evenmin aanraken, want dan zouden zij sterven (Num. 4:15,20).

Er wordt hier dus een scherp onderscheid gemaakt tussen de taken van de priesters en de Leviëten. Deze indeling gaat in het Nieuwe Testament niet meer op, omdat iedere gelovige in principe zowel een priester als een Leviët, een dienaar is. Beide facetten komen in de christen naar voren (1 Petr. 2:5,9; 4:10-11). Toch kunnen wij

wel iets leren uit deze voorschriften ten aanzien van de tabernakeldienst. De les is dat priesterdienst in het heiligdom vooraf moet gaan aan het 'dragen' van Gods getuigenis door de wereld. Alleen de priesters waren gewend om het heiligdom te betreden en zich daar bezig te houden met de allerheiligste dingen.

Het gaat dus erom dat wij priesterlijke waardering hebben voor de voorwerpen van het heiligdom, die stuk voor stuk spreken van de heerlijkheid van Christus. Er zijn priesterlijke gevoelens nodig om op gepaste wijze hiermee om te gaan. De diverse dekkleden die over deze heilige voorwerpen werden gespreid, spreken van de eerbied, het respect waarmee ons getuigenis aangaande de Heere Jezus Christus moet worden omgeven. Het moet worden beschermd tegen verkeerde leringen en invloeden van buiten, en het hemelse karakter ervan moet zorgvuldig worden bewaard.

De priesters begonnen met de ark, het verzoendeksel en het voorhangsel. Deze voorwerpen spreken van de Persoon, het leven en het sterven van Christus. Gods wet was in Zijn binnenste (Ps. 40:9). Het voorhangsel is Zijn vlees (Hebr. 10:20). De vier kleuren ervan – blauwpurper, roodpurper, scharlaken en smetteloos wit – vinden wij terug in de vier evangeliën. Het bloed dat Hij heeft gestort, opent voor ons de toegang tot God. Zodoende vormen de Heiland en Zijn bloed het zoenmiddel, d.i. het verzoendeksel oftewel de genadetroon (Rom. 3:25; Hebr. 9:5).

Nadat de ark was bedekt met het voorhangsel en een bedekking van zeekoeienhuid, werd er nog een kleed van blauwpurper of hemelsblauw over uitgespreid. Daarna werden de draagstokken aangebracht. Dan volgden de voorwerpen in het heilige: de tafel van de toonbroden, de kandelaar en het gouden altaar. Dan al het dienstgerei dat in het heilige werd gebruikt. Steeds vinden wij hierbij een blauwpurperen kleed en een buitenste bedekking van zeekoeienhuid; alleen bij de tafel van de toonbroden werd er nog een derde, scharlakenrood kleed tussengevoegd. Ten slotte kwam het koperen altaar in de voorhof aan de beurt. Er werd een roodpurperen kleed overheen gespreid, daarop werd al het gerei gelegd en daarover werd weer een bedekking van zeekoeienhuid gespreid (Num. 4:5-15).

Bij deze werkzaamheden werd dus de volgorde aangehouden die wij ook vinden bij de beschrijving van de bouw van de tabernakel in het boek Exodus. God begint steeds met de ark, Zijn troon, die in het allerheiligste was geplaatst (zie Ex. 25). En dan bewegen wij ons als het ware door het heilige naar buiten, totdat wij bij het koperen brandofferaltair in de voorhof komen: dat is de plaats van ontmoeting hier op aarde.

Wat de verschillende dekkleden betreft zien wij wel een bepaalde uniformiteit, vooral bij de voorwerpen die in het heilige stonden. Het eerste kleed was steeds

van blauwpurper of hemelsblauw, en het buitenste was een dekkleed van zeekoeienhuid. Alle voorwerpen in het heilige werden dus in de eerste plaats gekenmerkt door de kleur blauw. Het heilige is een beeld van de hemel en het is dus niet vreemd om hier de kleur van de hemel aan te treffen. Als Levieten zijn wij dragers en getuigen van de hemelse dingen die verband houden met Christus en de gemeente. Het blauwpurperen kleed wijst erop dat wij het juiste karakter hiervan moeten bewaren. De bedekking van zeekoeienhuid die wij steeds aan de buitenkant vinden, wijst op onze verantwoordelijkheid om deze kostbare dingen te beschermen tegen verkeerde invloeden, tegen allerlei wind van leer (Ef. 4:14).

De draagstokken

Alle heilige voorwerpen van de tabernakel moesten tijdens de reis door de woestijn worden gedragen op de schouders van de Levieten. Daartoe dienden de draagstokken of draagbomen. Het kon niet gebeuren op een nieuwe wagen, zoals David eens probeerde (2 Sam. 6:3-14; 1 Kron. 13:5-14; 15:1-15). Menselijke

hulpmiddelen waren niet toegestaan. En wat onszelf betreft als christenen: de heilige dingen die ons zijn toevertrouwd met betrekking tot de Persoon van Christus moeten worden gedragen door de kracht die God ons daartoe verleent, de kracht van het geloof en de liefde, de kracht van de Heilige Geest (Rom. 12:3; 1 Petr. 4:10-11). Als wij het op een andere manier proberen, zal het mislukken.

De vraag is dus hoe wij het getuigenis aangaande de Persoon van Christus met ons meedragen? Gods gemeente is immers de pilaar en grondslag van de waarheid, zij is de woonplaats van de levende God in deze bedeling (1 Tim. 3:15). De waarheid van God wordt door middel van Zijn gemeente tentoongespreid in de wereld, en het grote onderwerp van dit getuigenis is Gods openbaring in de Persoon van Christus. Dit zien wij in type in de heilige voorwerpen van de tabernakel, die spreken van de verheerlijkte Mens Christus Jezus in Zijn verbondenheid met de gemeente.

Wij dragen dit getuigenis met ons mee door de wereld. De gemeente heeft geen vaste woonplaats hier op aarde. Zij bestaat uit vreemdelingen en bijwoners, die een kostbare schat met zich meedragen (vgl. 2 Kor. 4:6,7,10). Dragen wij die rijkdom op de wijze die God heeft voorgeschreven? Dat is de typologische les van Numeri 4. Daartoe hebben wij behoefte aan geestelijke kracht, die God ons verleent. Eens zullen de draagbomen overbodig zijn, zoals later blijkt uit de geschiedenis van Gods

tent in de woestijn (vgl. 1 Kon. 8:6-9 SV). Maar dat is pas wanneer de woestijnreis voorbij is en de Vrededorst – van Wie Salomo een beeld is – Zijn heerschappij hier op aarde heeft gevestigd. Tot dan zijn wij pelgrims, Levieten met een boodschap en met een opdracht.

OudeSporen 2020

